

Κοιλίας, πάντων ἡ πατρὶς σεμνότερον
 Καὶ ἀγιώτερόν τε ἅμα καὶ ἐν μείζονι
 Παρὰ τε θεοὶς μοῖρα καὶ ἀνθρώποις ταῖς
 Νοῦν ἔχουσι, καὶ σέβασθαι δεῖ μᾶλλον καὶ
 Δουλεῖν τῇ πατρίδι ἢ τῷ Λάρυγγι! »
 Φιλοτιμίαν τὴν ἀνάγκη οὖν ποιῶν
 Ἐκὼν ἀέκω τέλος συγκατένευσα
 Συμπροσβιυτῆς αὐτοῦ ν' ἀπέλω, ἔστω καὶ
 Μ' ἐσχάτην πείναν ὄσην οὐδεπώποτε
 Ἐπὶ ζωῆς μου εἶχον πάθῃ πρότερον.
 Λαβόντες οὖν τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα
 Κατεπειγόντως τῆς ὁδοποιρίας μας
 Ἠψάμεθα σκοταῖοι εὐθύς, ὅπως μὴ
 Συνάντημ' ἀπευκταῖόν τι γαλιῆς ἡμῖν
 Ἐμπόδιον μικρὸν τι παρεμβάλη, καὶ
 Βραδύνωμεν περὶ τὴν ἐντολήν ἡμῶν.
 Καὶ μόλις ἔφθασα εἰς τὴν Ἑρμαϊκὴν
 Ὅδον κ' ἐξαίρνης τις δευτέρως ὁσμῇ
 Τὰ ὁσφρητήριά μου νύθρα ἐπληξῆς
 Καὶ τότε ἐντολῶν καὶ πρᾶσειων, παντός
 Ἐπελαθόμην ὅλως καὶ τὸν σύμπροσβυ
 Παρακαλέσας γὰρ προβαῖνη καὶ ἐγὼ
 Τὸν φθάνω, παρεξήλθον καὶ ἰχνηλατῶν
 Τὴν κνίσσαν τὴν ὡς ἀληθῶς τροφήν
 Ἄξιόν τοῦ Διός, καὶ βραῖναν πρὸς αὐτῆς
 Τὰ ἰχνη, εἰς παραθύρον ἰσόγειον
 Μεγαλοπρεπεστάτης καὶ, ὡς φαίνεται,
 Ἰπουργικῆς οἰκίας ἦλθον, κ' ἐπιχρῶν
 Παρ' ἄκραν τὴν θυρίδα εἰς τὰ κάτωθε
 Τοῦ ὑπογείου ληστρικῶν ἐνέβηλον
 Τὸ ὄμμα, κ' εἶδον ἅπαντα εὐάλωτα.
 Διότι — ὦ καλλῆς μου τύχης! — μία μὲν
 Ἐν τῇ ἐστία χύτρα ἐγουργοῦρίζεν,
 Ἐτέρα δ' ἦν πρὸ τῆς ἐστίας ἀσκεπῆς,
 Ἐπὶ τραπέζης δὲ παρέκει ἐκείντο
 Ἐν τάξει παροψίδες οὐκ εὐάριθμοι
 Μεστιαὶ εὐόσμων ἔδεσμάτων, κ' εἰς τινα.
 Γωνίαν κύπτων ἐπὶ τράπεζαν τινα
 Ἦν εὐτελοῦς λυχνίου φῶς ἐφώτιζε
 Θειράπων ἐν δελτίῳ τινὶ ἔγραφε,
 Καὶ ἔπειτα ἐμέτρα ἔς τοὺς δακτύλους τοῦ
 Κ' ἰσθένους καὶ πάλιν αὖθις ἔγραφε.
 ὦ τῆς χαρᾶς! ὦ εὐτυχοῦς εὐρήματος!
 Φοιβόληπτος ὑπῆρχε, τὸ ἴδιον
 Ἐν ἄκραι, καὶ ἔγραφε ποιήματα!
 Ἐπαστικὸν ἀμέσως βλέμμα ἔστρεψα
 Τριγύρω, μὴ τις ὀφθαλμὸς γλαυκὸς
 Γαλιῆς που περιλάμπη ἔς τὸ ὑπόγειον.
 Οὐδεὶς δὲ τύχη ἀγαθὴ ἦν καὶ ἰδῶν
 Ὅπως κακὸν ἦτο τὸν πολῦτιμον
 Νὰ δαπανῶ καιρὸν μου εἰς ἀνωφελῆ
 Ἐξέτασι, ἐτράπην εἰς τὴν ἔροδον.
 Κ' εὐθύς ὁμῶς ἀλλ' ὁμοῦς μόλις βῆμα ἐν
 Προῦχώρησα, καὶ γεραρᾶς φωνῆς εἶνος
 Ἀπὸ τῶν ἄνω βροντητάσης, ὤρμησεν
 Εἰς τὰ ἐκτός ὁ ὑκρητής οὖν σπουδῆ
 Κ' ἐγὼ μὲ ἄλμα ἐ. εὐθύς γυγάντειον
 Εὐρέθη εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἀναβῆς

Τὴν τράπεζαν ἐντός τῆς δέλτου ἔβλεψα
 Καὶ μόλις ν' ἀναγνώσω ταῦτα ἔφθασα.
 α Περὶ ζητήματος τοῦ Ἀνατολικοῦ
 Τρεῖς λέξεις καὶ . . . καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ.
 — Κ' ἴδετε πόσον ἔχουσι οἱ μῦς ῥιυστόν
 Ἠλεκτρικόν! ἡ τράπεζα πυρρίθειον
 Χορεύουσα ἀμέσως ἤρξατο, κ' ἐγὼ
 Ἄν καὶ ἐπιθυμίαν ἔτρεφον σφοδρὰν
 Νὰ ἴδω πάντα τὸ θαυμασίον αὐτό
 Τοῦ καθ' ὑμᾶς ῥιῶνος ἀνακάλυμμα
 Ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τῆς ἄγαν ταύτης καὶ σφοδρᾶς
 Φλομαθείας μου τὰ ἐπακλόουθα
 Συλλογισθείς εἰς οὖριον ἀνέβαλον,
 Γῶν θαυμασίων τούτων τὴν ἐξέτασιν.
 Κατίσθεσα τὸν λύχον τὸν ποιητικῶν
 Καὶ ἐξ ἐφόδου ἐκυρίευσα εὐθύς
 Τὰ τῆς ἐστίας φρούρια καὶ κρέατος
 Ἰπέρμεγά τι ἠναρπάσας τέμαχος,
 Ἐκτός τοῦ παραθύρου καὶ εἰς τὴν ὄδον
 Εὐρέτην πάλιν καὶ ἐν παραδύστῳ που
 Καθήσας ὀκλαδὸν τὸ κατεβρόχισσα,
 Κεὶ τὴ πολλῇ μου κείναν ἐθεράπευσα.
 Καὶ μετὰ τοῦτο ἐβραμον τοῦ πρέσβειος
 Κατόπιν, εὖρον δὲ αὐτὸν οὐχὶ πολὺ
 Μακρὰν ἐκίθην κ' ἔπειτα ἀμόφτεροι
 Ὅμοῦ τὸ τῆς πορείας διηλύσαμεν
 Ἐπίλοιπον καὶ εἰς τὴν τῶν Κωνῶπων γῆν
 Ἐφθάσαμεν ἢ Κωνῶπια μὲν παρὰ
 Μυστὶ καλεῖται, Κῆπον δὲ οἱ ἀνθρώποι
 Χασέκειον καλοῦσι καὶ βοτανικόν.
 Ἀνίσχοντος Ἡλίου οὖν εἰς ἐβῆμεν
 Εἰς Κωνῶπια, κ' ἐρωτήσαντες περὶ
 Γῶν ἀνακτόρων τοῦ Κωνῶπων ἀνακτος,
 Ἐμάθομεν πῶς εἰς τὰ ἔσχατα οἰκίῃ
 Τοῦ Κράτους τούτου κ' ἐκίνησαμεν ἐκεῖ.
 Ἀλλὰ ὁ Μυσχάρης ὅλως ἀπειρος
 Γῶν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, (οἵτινες οὐδὲν
 Ἐλευθέρων ἀρίστους εἰς τοὺς μῦς ποτε
 Χωρίον ἦ καὶ εἰς τοὺς Κωνῶπας, ἀλλὰ
 Τὰ πάντα νὰ καρπῶντ' οἱ ἀπληστότατοι
 Ἐπιθυμοῦσιν) εἰς χωρίον γῆς ἐκεῖ
 Κεκαλλιεργημένον καλῶς ὤρμησεν
 Ἀφρόνας· ἐγὼ δὲ τὸ ἐπικίνδυνον
 Ἀσκέπτου τόσον συνορῶν διαγωγῆς
 Πτερόντα προσήδων αὐτῷ ἔπεα.
 α Διοτρεφῆς, ἀφραίνεις, ὦ Μυσχάρες
 Βοτανικοῖο τοῦδ' ἰὼν πεδίοιο
 Μὰλ' ἐθα τε καὶ ἐθα, βεβηλῶν τε
 Ἀσκληπιοῖο δάπεδον τόδ' ἱερὸν.
 Μὴ μέλει που σε, ζαθέου κήποιο,
 Δεινὸν σοφοῖο ὄμμα Ὀρρανίδαο
 Δηθύνοντα ἢ ἴν κίχη ἢ ποτε
 Ἴόντα αὖ τις ὑστερον, μὴ νύ τοι εὐ
 Πειθῶ τ' ἐπέων ἤδ' ἔς οὐ χραίσμη ται,
 Αὐδῆ λιγεία τ' ἤδ' ἐπέων κράνεα! »
 Οὐδὲ φωνὴν ἀφῆκε, ἀλλ' ἐκτός εὐθύς
 Ἐγένετο τοῦ χωραφίου ἔπου, ὡς
 Εἰς ἄλλην κιβωτὸν σωσικατάκλυτον